

ПЕРЕДМОВА

Щодня карпатські мольфари, чарівники та знахарі звертаються до Всесвіту (Творця) через особливі коди — магичні слова. Наділені Божим даром, вони множать силу кодів у сотні разів, адже з енергетикою мольфара слова набувають ще більшої звукової вібрації та з неабиякою силою діють на Космос. Ними вони захищають себе, знімають вроки та пристріти, зцілюють від хвороб, розпалюють людські серця... Таємних слів вони вчать і людей, аби ті за потреби могли користуватися їхньою могутністю, долаючи життєві перепони.

Примівник бере свою назву від слова «примовляти» (промовляти), а людей, що знаються на різноманітних замовляннях, примовах, змовах та магичних формулах, називають примівниками. Але вам необов'язково бути всесильним магом чи карпатським віщуном. Усі магичні тексти, зібрані з різних куточків Західної України, ви можете абсолютно впевнено використовувати у повсякденні, адже свій початок вони беруть ще з прадавніх часів, від наших з вами дідусів та бабусь. Головне — мати добре серце та вірити в чудодійну силу Слова, яке завжди стане на захист вас та вашого роду!

ВІД АВТОРА

Непрóста¹ перед своїм відходом до іншого світу, перед тим, як закінчувати своє земне життя, турбувалася, щоб її записи та записи її роду не зникли, не вицвіли у жовто-брудних від давнини зошитах, не стерлися часом, як ото буває навіть з наймогутнішою людиною, а були передані наступному поколінню.

Вона вірила, що доки житиме людина, доти потрібні будуть їй ліки від злого ока, від вроків і ружі, від того, що ніколи не вилікує медицина й не пояснить наука...

І таких Непрóстих, як вона, було багато!

Так виникла ідея написання цієї книжки. А точніше — надиктована однією з них.

Було взяте слово!

Слово було дане!

Ті, хто володіли Знаннями, охоче ділилися ними й певною мірою пишалися тим, бо тримали ж у головах знання душі й тіла людини, а також цілого Всесвіту, нашіптуючи щодня прадавні слова немов у вухо самому Всевишньому. Той, зі свого боку, виконував їхні молитви, дотримуючись якоїсь нікому не відомої спеціальної угоди між окремими людьми і Ним.

Непрóстими кличуть всевидючих ясновидців, всюди-сущих відунів, цілителів та магів. Вони або добрі, або злі. У Карпатах їх величають земними богами, примівниками,

¹ Непрóстий — у гуцульських говірках на позначення поняття «людина, яка вирізняється з-посеред інших своїми знаннями та вміннями, унаслідок чого може заподіювати шкоду чи приносити користь людям» уживають назви: непрóстий, земляний бог, розумний. (Тут і далі прим. авт.)

найчастіше — мольфарами. Ці могутні чарівники є представниками спеціального карпатського шаманізму та беруть свій початок ще з прадавніх часів, конгломеруючи той багаж знань і понині!

Тому перед вами книжка, що привідкриває таємницю карпатської магії, зокрема її практичний бік.

Ви дізнаєтесь не тільки цікаві історії про карпатських чарівників-мольфарів, які траплялися на моєму шляху, але й ознайомитеся з примівками, магічними замовляннями та знаннями класичної української магічної традиції.

Рідкісні ритуали, таємні слова, обряди, запечатані коди та непорушні приписи, наведені в ній, допоможуть докорінно змінити ваше життя на краще, побороти зло, виплутатися з тенет нещастя і злиднів.

А ще вам необов'язково бути всесильним магом чи карпатським віщуном. Ці прадавні тексти спеціально передаються для того, аби можна було їх абсолютно впевнено використовувати у повсякденні. Головне — мати добре серце та вірити в чудодійну силу Слова, яке завжди стане на захист вас та вашого роду.

ШЛЯХ ОДНОГО НЕПРОСТОГО

Здається, у сучасному світі магії вже не існує, немає місця в XXI столітті й духам, загадковим істотам, які приходять до нас з інших світів та вимірів. Але чудеса є, як і ті, хто їх здійснює.

Верховинський район Івано-Франківської області розташований у найбільш високогірній частині українських Карпат. Саме містечко Верховина (стара назва — Жаб'є) називають гуцульською столицею. Це й не дивно, адже саме гуцули зберегли й досі дорогоцінні скарби української самобутньої культури та мистецтва. Тут розташована, напевно, найбільша кількість різноманітних музеїв народних традицій, господарства й побуту з-поміж усіх гір. Своє натхнення у цих краях черпали й продовжують черпати найкращі діячі української культури, науки, літератури та мистецтва.

А ще тут живе справжня магія. Свої осередки вона має також в інших місцях Карпат, проте саме в цій місцевості нею сповнене повітря скрізь.

Самі ж гуцули вважають, що вся магія зцілення самої людини та її долі тримається на трьох найвищих гірських вершинах: Говерлі (Дух), Бербенесці (Душа), Чорногорі (Тіло), а підкорення цих вершин дає змогу опанувати мистецтво підкорення духа і душі, що магичним чином впливає на подальший життєвий шлях кожного. Бо кожен наш крок, дія і думка формують наше майбутнє.

А ще вона ґрунтується на глибокій вірі у Бога та Святу Трійцю.

Свою віру й знання тут черпають ще з прадавніх часів. Адже, окрім відомих християнських молитов, також використовують й архаїчні молитви, прадавні ритуали та силу цілющих трав у повсякденному житті.

Архаїчні молитви мають назву «примівки». Вони поєднують віру в Ісуса Христа та в силу природних стихій, які також створені Богом. А людей, що вміють відбувати давню молитву, називають примівниками.

Наділених надприродною силою людей тут ще називають мольфарами і стверджують, що вони є земними богами, бо вміють керувати силами природи, і таких я зустрівач уже кілька.

Саме до одного з них я крокую натяжним гірським містком через чорний Черемош, обмірковуючи, як маю поводитися з цим могутнім чарівником. Не раз і не два я чув від людей, читав у журналах та книжках дивовижні історії про старенького сивого діда, що вправно передбачав долі охочих та спеціальними словами й ритуалами зцілював від хвороб серця й тіла собі подібних.

Як я вже дізнався, цей міст має сакральне значення та є переходом від одного світу до іншого. Недаремно існує навіть повір'я, що нечиста сила не може перейти через воду. До речі, господа чарівника оточена всіма стихіями природи, як фортеця. Бо деякі карпатські чарівники володіють шаманськими практиками, тому їхні домівки розташовані у спеціальних енергетично сильних місцях!

Уперше я познайомився з Михайлом Нечаєм пізньої осені, коли приїхав у пошуках свого власного дона Хуана¹ в Карпати. Тоді сивенький туман укривав жовто-багряні

¹ Дон Хуан — персонаж твору Карлоса Кастанеди.

гори, а душу на кожному кроці огортала реальна містика. Чи то птаха на дереві, чи то людина, яка траплялася на шляху, — усе було проявом Сили та Величної традиції. Навіть місцевий отець Юрій, якому я поступився місцем в автобусі, відігравав свою роль того дня.

Пригадую, тоді я дуже турбувався, бо надворі пізній осінній вечір, а я, підліток, як дощ на голову серед ясно-го дня, припхався до діда без попередження, тому ризикував, що мене не приймуть.

Якась сила зіштовхнула мене рано-вранці з ліжка й спонукала рушити сюди. Я й оговтатися не встиг, як уже стояв на порозі хати в маленькому гуцульському селі!

Нечай саме порався на ґанку, людей у дворі вже не було. Я побачив старенького, але навдивовижу енергійного дідуса з винятково проникливими очима. Вони ніби нишпорять найпотаємнішими закутками твоєї голови, бачать думки, минуле й майбутнє долі.

Якщо чесно, то я навіть дійшов такого висновку: людину, яка має Силу, одразу видно по очах. Почасти навіть сам носій може не здогадуватися, що володіє нею. Таких людей багато серед нас. Але треба самим таким бути, щоб побачити іншого.

«Цікаво, чи відчує дідусь, що я до нього йду», — майнула тоді в голові.

До речі, він не перший, до кого приходжу отак з одним-єдиним бажанням — навчитися потаємних знань. Осягнути те, що знаю, та навчитися нового. І я вже дещо навчений, головне — бути собою. Брехню тут не терпітимуть. Зрештою, а що брехати? Єдине — чомусь відчуваю завжди трохи сором, ніби йду на якийсь злочин. Та я розумію, що, найімовірніше, це просто нав'язане суспільством сприйняття таких людей. Але із собою нічого не вдієш. Є щось чи хтось, що керує зверху. І тільки згодом

я про це дізнаюся, а ще Нечай навчить, що Бог — то Енергія, «світла і ясна, котра разить в очі...», що живе вона в усьому, а тому всі ми — частинка Творця і єдиного цілого.

Нечай прийняв мене у своєму маленькому кабінеті. Стомлений денним прийомом, він усе ж таки знайшов час для спілкування зі мною, але, відчуваючи цю втому, я спитав тільки про те, чи можу бути його учнем! Він випитав, коли я народився і хто за знаком Зодіаку¹, а почувши схвальну відповідь, сказав, що мусить спитати у духів і зателефонує мені, після чого відразу занотував моє ім'я та номер телефону на аркуші паперу!

І все.

Моє перше знайомство тривало хвилин десять. Урок, який я тоді виніс, був таким: усе геніальне в простому.

Я покинув господа з незрозумілими відчуттями якогось дива та подався до сусідки баби Параски на ночівлю. Уночі мені чи то снилися, чи то причувалися якісь віддалені чоловічі крики за вікном. Чогось я подумав, що то, напевне, дідусь «шаманить» і питає духів про мене. Гору наді мною взяли роздуми. Я марив. Було страшно, наче хтось копірсається в мені.

Здається, тієї ночі я перезавантажився.

На ранок я знову стояв на порозі хати, у довжелезній черзі, а коли увійшов до маленького кабінету, Нечай присвятив мені півтори години свого дорогоцінного часу і багато розказував про себе та своє ремесло. Наостанок, прощаючись, карпатський чарівник сказав те, що сформувало тоді моє майбутнє. Він сказав мені: «Якщо цей шлях — твій шлях, Сила і Господь самі тобі все покажуть».

¹ Михайло Нечай стверджував, що добрими учнями, які можуть оволодіти магічними знаннями, є представники астрологічного знаку Водоля, особливо якщо вони народжені в понеділок.

Відтоді я по кілька разів на рік приїздив до Михайла Нечая на розмови. Привозив із собою друзів, і завжди дідуся виказував шану. Пригадую, як одного разу мольфар вийшов на поріг та оглянув усіх навколо, а потім попрямував крізь натовп здивованих людей прямисінько до нашої компанії та почав благословляти всіх моїх друзів, велівши взятись нам за руки та створити коло навколо нього.

У неділю, коли він не вів прийом людей, з ним можна було багато про що розмовляти й дізнаватися навіть деякі таємниці, історії про минуле. Нечай вірив у прибульців та стверджував, що існує машина часу, еліксир молодості.

Він не був моїм учителем, але тепер, коли минули роки, я знаю: тоді цей чоловік щось побачив у мені, і його віра в мене, багаторічне спілкування завжди допомагали й допомагають досі. Він тоді наче опікувався мною і, як мудрий Наставник, вчив мене самого пізнавати Істину. Усе так і сталося, як він говорив.

З понеділка до суботи Нечай завжди приймав людей у своїй хаті в селі Верхній Ясенів. З восьмої години ранку довгою вервечкою вже чекали люди на особисту аудієнцію в маленькому кабінеті карпатського чарівника. Здається, він не відмовляв нікому. Усім допомагав: порадою, словом, зіллям. Над кожним читав спеціальну примівку, просив приходити до нього з набраною вранці, а тому «непочатою» водою, бо вмів, як ніхто інший, добре її замовляти.

Якби ви потрапили у той кабінет, то помітили б скромне робоче місце. Без пафосу і всіляких там канделябрів.

Ось як я описую кабінет Нечая у своєму романі «Дідо Івасик», який я присвячую карпатській магії та українській магичній традиції¹: «...Кімнатка, у якій приймав мольфар, здавалася дуже маленькою, з невеличким віконечком, що

¹ Мається на увазі роман О. Стафійчука, який буде опубліковано найближчим часом.

виходило в сад, на схід. Пахло свічками і кадилом, наче в церкві, також чимось дуже солодким. Зі стін зазирали в очі лики святих, миготіли від світла лампадок рами образів. Над головами певно співали самі шестикрилі серафими і янголи-престоли. Під вікном стояв стіл, а поруч на лаві сидів сивий худючий дід у сірих штанях та трохи за-праній білій сорочці. На вигляд тому дідові було років сім-десять, але його обличчя дивним чином увесь час змінюва-лося, ставало то молодшим, то старим. Рукою він тицьнув на табуретку, мовляв, сідайте та кажіть, із чим прийшли».

Ще в кабінеті були стоси журналів та книжок у кутку (карпатський чарівник любив читати та слідкував за но-винками літератури), стіл, над яким висіло багато ікон, особливо святого Пантелеймона-цілителя, адже вважав його своїм покровителем, а також називав себе нащад-ком брацлавського полковника Данила Нечая¹.

Але, хоч як прикро, допомагати людям іноді дуже небезпечно, і в сучасному житті, коли більшість людей все ж таки втрачають зв'язок з природою та віру в Гос-пода Бога, вони не поділяють захоплень тих, у кому ще жевріє вогник Віри та Традицій.

Уранці 15 липня 2011 року Нечая було вбито у влас-ному домі кимось із тих, хто постукав у його двері. Згідно з показаннями затриманого, він убив дідуся за те, що той буцімто не сприймає й не поважає обряди та норми хри-стіянства, а сповідує язичництво.

Рідні кажуть, що Нечай знав про це і ще за життя обвів цю дату в календарі червоним кольором.

Хтось скаже, що традиція зупинилася з його відхо-дом, бо учнів офіційних він не мав, але ми знаємо, що Сила ніколи не вмирає, вона від одного переходить до

¹ Данило Нечай (1612 (?) — 10 лютого 1651) — український військовий діяч, полковник брацлавський.

іншого, того, хто на неї заслуговує, і Сила Нечая розлетілася горами в пошуках свого носія. А ще нині покійний Михайло Нечай пророкував прихід молодого мольфара.

Історія і час усе розставлять на свої місця.

Вічна йому пам'ять!

Та повернімося до того дня, коли я вдруте приїхав до Нечая, озброївшись зошитами й накупивши всіляких гостинців. Тоді мені здавалося, що більше я проявлятиму себе, як це було з іншими Непростими, то більше в мене шансів отримати практичні магічні ключі, якими користувався цей, без сумніву, могутній чарівник.

Проте я помилявся дуже, далі теорії не заходило. Ви здивуєтесь, але тільки з плином часу, коли я подорослішав, коли сам почав приймати людей, я зрозумів, наскільки потрібними виявились ті начебто порожні розмови, нудні історії й медитативні практики.

Попередньо домовившись телефоном про зустріч, я на правах особливого гостя увійшов до кабінету мольфара. Увімкнувши диктофон на телефоні, найперше, що я спитав у Нечая: «А звідки пішла магія в Карпатах?»

— З давніх-давен, з печерного віку, відколи з'явилася перша печерна людина — з'явилася й магія, — сказав мольфар. — Є люди, яких Господь наділив бачити та відчувати Всесвіт по-особливому. Ці люди вміють спілкуватися з душами померлих предків, оздоровлювати від найтяжчих хвороб, керувати природними стихіями та надавати предметам магічної сили. Самі планетарні духи вкладали в голови цих людей, як будувати хати, як готувати їжу та шити одяг. Деякі з них також учили людей, як підкорювати богів та собі подібних, відбувати всілякі ритуали для досягнення певної мети, здоров'я та достатку. Так і з'явилися релігія та магія. Дві сторони однієї медалі. Дві науки, що розлились між собою, як вода —

«жива» та «мертва». Але «мертва» не має значення смерті, тільки уособлюватиме вічне відродження давніх традицій. Колись люди поклонялися Сонцю, Місяцю та зорям, чотирьом сторонам світу¹, вітру й воді чи вогню.

— Але є ж між ними відмінності, між тими, хто ворожить? — питаю я.

— Так, є. Їх називають по-різному: знахарями, відунами, ворожбитами, цілителями, чарівниками, відьмаками, примівниками, планетниками, мольфарами. Як бачите, назв багато, але суть одна. Усі ці люди вміють те, чого не може проста людина, та знаються на магічних таємницях. Проте кожен із них має свій хист! Є чорні й білі. Тобто добрі або злі. Ось колись мольфар мав до дванадцяти челядників, тобто учнів, і усіх вчив, а потім кожен із них виростав і усвідомлював свій хист до конкретної справи! Хтось пророкував долі, а хтось лікував травами. І тільки особливі вбирали у себе всі знання та ставали наймогутнішими серед могутніх мольфарів. Ось ви, наприклад, якщо духи дозволять мені взяти вас у науку (Нечай завжди звертався на «ви» до людини), то повчитесь у мене рік, а по ньому й визначитесь, до чого матимете хист: чи до погоди, чи до ворожіння, чи до чорної справи.

— Хіба так можна?

— Чорними теж стають, і почасти це добрі люди. Просто якоїсь миті вони обирають інший шлях. А справжній мольфар повинен знати добро і зло. Тільки так він може допомогти людям. Немає білого без чорного та навпаки! Всюди є інь та янь².

¹ Вважають, якщо людина виходить на перехрестя, так би мовити на чотири сторони світу, і вигукує ім'я іншої людини, то через кілька днів та людина дає про себе звістку.

² Це концепція двох діаметрально протилежних і взаємодоповнювальних начал, ідеальний інструмент, який породжує все в нашому світі. Енергія янь — це позитивний заряд. Енергія інь — холодний негативний заряд.